ספרא — פרק יז

[א] "וחגתם אותו חג לה' שבעת ימים": לפי שנאמר (דברים טז, טו) "שבעת ימים תחוג לה' אלקיך", יכול יטעון חגיגה כל שבעה? תלמוד לומר "אותו" – יום אחד בלבד.

[ב] ואם כן למה נאמר "שבעת ימים"? בתשלומין כל שבעה.

[ג] ומנין שאם לא חג ביום טוב הראשון של חג, חוגג את כל הרגל ויום טוב האחרון? תלמוד לומר "בחדש השביעי תחוגו". יכול אם לא חג ברגל חוגג אחר הרגל? תלמוד לומר "תחוגו אותו" – במועד אתה חוגג ואי אתה חוגג חוצה לו.

[ד] "בסוכות" – ולא בסוכה שבתוך הבית. ולא בסוכה שתחת האילן. ולא בסוכה שתחת סוכה. ר' יהודה אומר אם אין דיורין בעליונה, התחתונה כשרה.

[ה] "תשבו" – אין "תשבו" אלא כעין תדורו. מכאן אמרו: אוכל בסוכה, ושותה בסוכה, ומטייל בסוכה, ומעלה כליו בסוכה. אין לי אלא ימים. לילות מנין? הריני דן: נאמר כאן 'שבעה' ונאמר 'שבעה' (ויקרא ח, לה) באהל מועד. מה 'שבעה' האמור באהל מועד עשה בהן לילות כימים, אף 'שבעה' האמורים כאן – נעשה בהן לילות כימים.

[ו] או כלך לדרך זה: נאמר כאן 'שבעה' ונאמר 'שבעה' בלולב. מה 'שבעה' האמורים בלולב לא עשה בהם את הלילות כימים, אף 'שבעה' האמורים כאן – לא נעשה בהם את הלילות כימים.

[ז] נראה למי דומה: דנים 'שבעה' שהם תדירים כל היום מ'שבעה' שהם תדירים כל היום, ואל יוכיחו 'שבעה' שבלולב שאינם תדירים כל היום.

[ח] או כלך לדרך זה: דנים 'שבעה' שהם מנהג לדורות מ'שבעה' שהם מנהג לדורות, ואל יוכיחו 'שבעה' שבאהל מועד שאין מנהג לדורות... תלמוד לומר "תשבו...שבעת ימים" "תשבו שבעת ימים" לגזריה שוה. מה "תשבו...שבעת ימים" שנאמר באהל מועד – עשה בהם את הלילות כימים, אף "תשבו שבעת ימים" האמורים כאן – נעשה בהם את הלילות כימים.

[ט] "אזרח" – זה אזרח. "האזרח" – להוציא את הנשים. "כל האזרח" – לרבות את הקטנים. "בישראל" – לרבות גרים ועבדים משוחררים.

[י] "ישבו בסוכות" – בסוכות של כל דבר. שהיה ר' יהודה אומר, והדין נותן שלא תהא סוכה אלא מארבעת המינים: ומה אם לולב – שאינו נוהג בלילות כבימים – אינו בא אלא מארבעת המינים, סוכה – שהיא נוהגת בלילות כבימים – אינו דין שלא תהא אלא מארבעת המינים?! אמרו לו לר' יהודה כל דין שאתה דן תחלתו להחמיר וסופו להקל, אינו דין – הא, אם לא מצא מארבעת המינים ישב לו שלא בסוכה?! והכתוב אומר "ישבו בסוכות" – בסוכות של כל דבר.

[יא] וכן עזרא אומר (נחמיה ח טו): "ואשר ישמיעו ויעבירו קול בכל עריהם ובירושלם לאמר צאו ההר והביאו עלי זית ועלי עץ שמן ועלי הדס ועלי תמרים ועלי עץ עבת לעשת סכת ככתוב" "למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני ישראל בהוציאי אותם מארץ מצרים": ר' אליעזר אומר סוכות ממש היו. ר' עקיבא אומר, ענני כבוד היו. "בהוציאי אותם מארץ מצרים" – מלמד שאף הסוכה זכר ליציאת מצרים.

[יב] "וידבר משה את מועדי ה' אל בני ישראל" – מלמד שהיה משה אומר להם לישראל הלכות פסח בפסח, הלכות עצרת בעצרת, והלכות חג בחג. בלשון שהיה שומע, בו בלשון הוא אומר לישראל, וכל פרשיות נאמרו בענין אחד. ר' יוסי הגלילי אומר, "מועדי ה'" נאמרו, ולא נאמר שבת בראשית עמהם. בן עזאי אומר, נאמרו "מועדי ה' ", ולא נאמרה פרשת נדרים עמהם.

[יג] רבי אומר, מה תלמוד לומר "וידבר משה את מועדי ה' אל בני ישראל"? לפי שלא למדנו אלא על הפסח ועל התמיד שידחו את השבת שנאמר בהם "במועדו". שאר כל קרבנות הציבור מנין? נאמר (במדבר כט, לט) "אלה תעשו לה' במועדיכם". לעומר ולקרב עמו, ולשתי הלחם ולקרב עמהם לא שמענו... וכשהוא אומר "וידבר משה את מועדי ה' אל בני ישראל" – קבע מועד לכולם.